

2. En un context amb una conflictivitat política i social manifesta als carrers, on es teixeixen els espais d'autoorganització popular, l'Esquerra Independentista ha demostrat ser fonamental; no només per continuar formant aquestes militants i activistes, sinó per dotar-les d'una visió global de les problemàtiques que, sovint, els espais amplis d'autoorganització popular no tenen, ja que el seu àmbit d'actuació és limita al marc territorial o temàtic.

Cal valorar molt positivament la Taula de l'Esquerra Independentista (TEI) com a eina de coordinació política. En el darrer any ha actuat d'element dinamitzador i des d'aquell espai s'han impulsat campanyes com "Prou feminicidis" o "República Ara", s'han organitzat les diades nacionals i s'ha coordinat la resposta que des del carrer l'Esquerra Independentista ha donat a la conjuntura de l'1 d'octubre. Des de la CUP refermem el nostre compromís i la nostra participació en aquest òrgan de coordinació del moviment.

Cal, doncs, subratllar la importància de les organitzacions de l'Esquerra Independentista, sense contraposar-les ni donar-hi més importància que als espais d'autoorganització popular, sinó més aviat al contrari, subratllant-ne la seva complementarietat.

En el moment actual, en què trobem diferents contextos polítics i socials als Països Catalans i diferents graus d'autoorganització i mobilització popular que, a més, varien en funció del moment polític concret, el paper de l'Esquerra Independentista i de les seves organitzacions ha de ser entès com a fonamental per tal de facilitar una continuïtat organitzativa i oferir una lògica i una coherència polítiques a l'acció dels moviments populars. L'Esquerra Independentista també ha de seguir formant nova militància política oferint de forma constant i precisa eines d'anàlisi d'una situació política complexa i variant, i una constància activista que situï en el terreny de la pràctica concreta, i no en l'àmbit institucional o literari, la impugnació del sistema patriarcal, econòmic, social i institucional vigent.

2.2. Municipalisme com a marc estratègic

2.2.1. Definicions

La CUP s'estructura com una organització nacional per tal de dinamitzar les lluites, coordinar i acordar accions polítiques conjuntes, i estendre el projecte i les pròpies estructures arreu dels Països Catalans, amb l'objectiu estratègic comú de construir un contrapoder popular municipalista d'abast nacional, retornant els debats polítics i els àmbits de decisió al poble i al territori, reterritorialitzant la política actualment allunyada dels ciutadans. Aquest objectiu estratègic ha de contribuir, alhora, a desplegar la Unitat Popular en la direcció de la construcció nacional, la transformació social i la defensa de la terra.

La Unitat Popular és el conjunt de dinàmiques de confluència entorn a un programa bàsic de construcció nacional, transformació social i defensa de la terra, que ha de ser impulsat a tota la societat catalana com a resposta al model econòmic i institucional capitalista, per tal de sumar esforços en la construcció d'una nació lliure, amb una institucionalitat pròpia, arrelada en la gent i el territori.

Per això, el treball municipal i la creació d'estructures d'autoorganització i decisió als barris i als municipis és un objectiu estratègic. El municipalisme és una de les columnes vertebrals de la construcció de la Unitat Popular, en tant que l'organitza a nivell de masses, però sobretot a nivell territorial, i s'ha d'entendre com un projecte polític rupturista i anticapitalista contraposat a la legalitat de les institucions europees i els estats opressors espanyol i francès, i als partits polítics i sindicats que hi participen. És una aposta estratègica per a la construcció nacional i la transformació social que entronca amb la tradició política i cultural de les classes populars catalanes, centrada en el municipi i el seu entorn territorial més pròxim.

2.2.2. Municipalisme de ruptura

En el marc municipalista, la sacsejada social i política del procés d'independència i les darreres vagues generals (3-O, 8-N, 8-M) han significat un canvi qualitatiu i quantitatiu important pel que fa a les potencialitats de l'autoorganització popular i la mobilització i un abans i un després en la consciència política d'una part important del país. Aquest canvi, que ha estat propiciat per les enormes mobilitzacions (mai vistes en anterioritat) i pel considerable i a vegades potent nivell d'autoorganització, també ha permès posar l'agenda política municipal en els fets nacionals i socials com no ho havia estat mai.

La conquesta dels carrers i la utilització de l'espai públic com a marc referencial de la nostra lluita són indestriables en la nostra pràctica política de ruptura a tots els nivells.

El municipalisme de ruptura ha de saber ressituar-se en aquesta nova situació. Ha de ser un espai obert, en moviment, mobilitzat, enxarxat en les dinàmiques nacionals: un espai polític en què les oligarquies locals, fins ara i des del 78, ben recol·locades en el panorama polític avui es trobin sacsejades, tensionades i orfes de referents nacionals vendibles a nivell local (com són els casos de CIU, PSC o el PP). I aquest saber-se ressituar, implica necessàriament ser allà on es decideixen coses.

El municipalisme de ruptura, entès com l'articulació de projectes polítics basats en la unitat popular i en la pluralitat d'actors que treballen per la transformació social, ha arrelat amb força al Principat de Catalunya, i té potencialitat de fer-ho també al conjunt dels Països Catalans. Al País Valencià, alguns exemples apunten cap aquesta direcció, i a la illa de Mallorca, hi ha un bon nombre d'experiències que segueixen la lògica política i organitzativa del municipalisme d'alliberament -assembleari, compromès amb els moviments populars i el dret a l'autodeterminació - amb el qual s'identifica la CUP.

Ara bé;

1. Hem de ser conscients que, tot i ser les institucions més properes a les persones, les estructures institucionals municipals presenten límits jurídics i polítics derivats de la seva pròpia arquitectura, i de la seva dependència del marc jurídic i administratiu dels estats. Els marcs institucionals i jurídics actuals no permeten propostes veritablement transformadores, ja que formen part de l'estructura de l'Estat espanyol, i estan pensats expressament per mantenir-nos sotmesos.

2. Hem de centrar els esforços del municipalisme en generar o reforçar pols d'esquerra rupturista que abracin una estratègia d'autoorganització popular com a element central de la seva acció política, lluny del ritme intens de la gestió diària institucional, a pobles, barris i ciutats. Hem de saber acostar, enxarxar entre elles i estructurar políticament el conjunt d'entitats i associacions que componen el riquíssim marc democràtic de base de la nostra comunitat.

3. Hem d'afrontar la participació institucional des de la lògica superadora de la gestió municipal de les engrunes que el marc juridicopolític de l'estat cedeix als municipis.

Entenem, doncs, que el germen de la nostra sobirania popular comença als espais de contrapoder polític municipals que sapiguem generar. Aquests espais volen ser de legalitat pròpia i diferenciada per al poble català. En conseqüència, els càrrecs electes esdevenen (primers) representants d'aquesta nova legalitat, d'aquesta nova realitat democràtica, que s'ha d'esdevenir a mesura que anem avançant en el procés d'alliberament.

Aquests espais de sobirania s'expressen primer en l'àmbit local o de base, però cal que plantegem propostes que gestionin la participació d'aquests electes en espais d'àmbit comarcal o veguerial, de territori, i finalment nacionals, que no siguin els que marca l'estructura política i jurídica dels estats que ens oprimeixen.

Per tot això, la nostra proposta de municipalisme de ruptura passa per:

1. Treballar per estar presents allà on la comunitat pren decisions, genera mobilitzacions, crea espais de contrapoder, ocupa espais de poder i fortifica les seves conquestes, socialitzant béns i valors, plantejant un treball coordinat amb altres forces polítiques que mantingui la independència de cada projecte però que ajudi també a la visualització d'un bloc que porti la voluntat popular a les institucions.

2. Treballar per a consolidar el municipalisme com a eina de transformació. D'una banda com a eina de ruptura que fugi de dinàmiques de mera gestió municipal, entenent que és aquesta la que ens permet avançar en el projecte de transformació; i de l'altra banda, consolidant el projecte de les sobiranes a totes les Assemblees Locals, tinguin o no presència a la institució, i treballant per teixir aliances polítiques a pobles, viles i ciutats que permetin sedimentar una alternativa de contrapoder i de sobiranes.

3. Treballar per impulsar i consolidar l'Assemblea Municipalista dels Països Catalans, entenent que la creació d'institucionalitat pròpia és imprescindible per sostenir un projecte de ruptura i per desplegar estructures que puguin operar en clau de contrapoder. L'Assemblea Municipalista dels Països Catalans ha de ser una realitat imminent, i ha de començar a caminar abans de finals del 2018 per a esdevenir un referent institucional en clau republicana.

2.2.3. Les Candidatures d'Unitat Popular als municipis

Les assemblees locals de la CUP es defineixen com a espais municipals de treball polític (social i institucional), d'esquerres i independentistes, que tenen com a objectius desenvolupar el projecte polític de la Unitat Popular i generar dinàmiques de contrapoder popular en l'àmbit municipal. A cada municipi caldrà generar espais de lluita institucional que siguin coherents amb la tasca feta fora de les institucions conjuntament amb l'Esquerra Independentista.

Han de ser la veu i la força, l'eina de visibilització a les institucions de la multitud de resistències concretes i de base contra les opressions i les arbitriarietats del sistema capitalista patriarcal d'arreu del territori.

- Han de ser dinamitzadores del debat públic i d'espais de decisió i compromís arrelats al territori i a la gent, de base assembleària i democràtica, absents de desigualtats i discriminacions. Han de treure la política i la democràcia dels despatxos i portar-la al carrer.
- Han de ser defensores d'un programa polític de construcció nacional i de transformació social, és a dir, de la Unitat Popular.
- Han de ser l'expressió que representi l'ecologisme més transformador i revolucionari, que s'enfronti als lobbies energètics i vetlli per la preservació del territori i el clima.

Les assemblees locals de la CUP, des d'un punt de vista de treball d'assemblea, i més enllà de si tenen representació al ple, treballen, en el seu poble, barri o ciutat, amb uns objectius immediats i de pràctica diària:

- Acostar el funcionament assembleari de base, el compromís polític i l'activisme a àmplies capes de la població, apropant-les al treball organitzat i polític per la independència i el socialisme.
- Detectar les problemàtiques que van sorgint al poble i intentar treballar-les i donar-hi resposta, denunciant-ne alhora les causes profundes des d'una perspectiva de col·lectivitat, sobirania i corresponsabilitat.

- Posar al descobert els veritables mecanismes i interessos que s'amaguen darrera de les decisions polítiques o econòmiques de les institucions i que van en contra dels interessos de les classes populars.

- Actualitzar en allò que calgui el programa marc municipalista de la CUP fent èmfasi en el aspectes següents:

- Aquesta actualització ha de ser permeable a les noves lluites i necessitats que estan sorgint als PPCC.

- Aquesta actualització ha de reflectir la diversitat d'escals municipals que resumidament es poden dividir en municipis petits, mitjans i grans ciutats.

- Aquesta actualització ha d'incorporar com a base els temes tractats a la conferència municipalista.

La CUP ha treballat, i treballa encara, per esdevenir el referent en la lluita municipal de totes les persones independentistes i d'esquerres, així com de totes les lluites socials, polítiques i culturals del territori, a partir de l'enxarxament en peu d'igualtat amb tots aquests sectors, i amb l'objectiu d'incidir en les classes populars i fer-les partícips del projecte global d'alliberament i d'Unitat Popular que defensem.

2.2.4. Aliances

La CUP parteix d'una aliança estratègica amb l'Esquerra Independentista i amb els protagonistes del projecte d'Unitat Popular: els i les treballadores i les classes populars catalanes. Aquesta aliança es desplega en els tres àmbits que conformen el seu espai polític: l'Esquerra Independentista, el municipalisme alternatiu i els moviments socials.

La CUP ha d'esdevenir el referent polític institucional del teixit que configuren aquests sectors socials. Per aconseguir-ho, cal mantenir oberts els espais de configuració de discurs, reflexió política i acords estratègics amb els principals espais socials que d'una manera o altra es relacionen amb la CUP, ja sigui a nivell local, nacional o d'àmbit temàtic o sectorial.

- **Esquerra Independentista:** Cal que la CUP s'impliqui, al ritme i intensitat que en cada moment es consideri adient, en els espais compartits de l'Esquerra Independentista de base en el municipi i el territori, amb l'objectiu de contribuir a modelar-los i estructurar-los, alhora que fer-los servir com a espais de coordinació política per a generar discurs, discutir objectius i acordar campanyes. Les de la CUP han de ser les candidatures de l'Esquerra Independentista. La CUP guanya, si també guanya el conjunt de l'Esquerra Independentista.

- **Municipalisme alternatiu:** l'aposta estratègica per desplegar un municipalisme d'alliberament que pugui estructurar una extensa xarxa d'espais de contrapoder locals arrelats al territori i pròxims a la gent i a les lluites no és una aposta exclusiva de l'esquerra independentista, ni s'ha materialitzat tan sols en la CUP. El municipalisme d'unitat popular és un projecte que compta amb un ampli consens en els moviments socials i les esquerres rupturistes catalanes i que s'ha materialitzat també en nombroses candidatures populars. Algunes d'aquestes candidatures formen part d'altres projectes polítics que no comparteixen els objectius estratègics de la CUP. D'altres, en canvi, s'han constituït com a agrupacions d'electors o formen part circumstancialment de marques blanques municipals o bé s'han coordinat sota un mateix paraigua legal i organitzatiu, com les Candidatures Alternatives del Vallès. La CUP té una aliança estratègica a desplegar amb les candidatures municipalistes de la Països Catalans. La CUP ha de ser l'espai municipalista dels Països Catalans. La CUP guanya si també avança el municipalisme rupturista.

- **Moviments socials:** La CUP no fa política partidista, sinó partidària; prenem partit per les lluites dels moviments socials, les lluites pels drets, pel territori... La CUP no vol ni ha de voler mai utilitzar els moviments socials per tal de treure'n profit partidista i tenir-los

controlats. El que sí que vol, és fer d'altaveu de totes les lluites socials; la CUP es proposa a aquestes lluites i als moviments socials com a eina per vehicular a les institucions, si es creu necessari, les seves demandes i propostes. La CUP guanya si es reforcen els moviments socials com a espais autònoms i independents.

• **Moviment feminista:** als Països Catalans hi ha desenes de col·lectius feministes que treballen cada dia als seus barris, pobles i ciutats per una millora de les condicions de vida, en especial per a les dones. Arran de la Vaga General Feminista del 8M s'han creat comitès de vaga als nostres barris, pobles o llocs de treball, amb coordinació comarcal i nacional, hem creat i teixit aliances que no podem perdre. Aquests espais d'autoorganització en barris, viles i ciutats han de ser punta de llança per incorporar la perspectiva feminista en totes les lluites socials i que aquesta sigui un element indestruïble de la lluita d'alliberament nacional i social.

• **Moviment ecologista:** després d'intenses etapes de lluita contra l'energia nuclear, els transvassaments, l'especulació urbanística... el moviment ecologista viu un moment d'una certa desmobilització i d'apropament a determinades opcions polítiques. L'esquerra independentista mai no ha desenvolupat una política d'aliances amb el moviment ecologista i en alguns casos fins i tot s'ha enfrontat ideològicament a aquest moviment. L'actual situació de col·lapse climàtic i degradació ambiental ens està abocant a un punt de no retorn que fa que sigui imprescindible rellançar la lluita ecologista. En aquest sentit cal que l'esquerra independentista faci autocrítica de la seva manca de compromís en aquest camp i comenci a bastir les necessàries aliances amb el moviment ecologista i decreixentista per tal de plantar cara col·lectivament a una situació climàtica i ambiental que amenaça el futur de la pròpia humanitat.

Per tal d'eixamplar i fer créixer la Unitat Popular arreu del territori, caldrà teixir les aliances polítiques i estratègiques que siguin necessàries allà on es cregui convenient, sempre sobre la base de tres criteris fonamentals:

1. que s'articulin sota la forma de projectes assemblearis i de base amb l'objectiu de facilitar sempre l'apoderament popular, el seu caràcter democràtic, i per dificultar que siguin cooptats per estructures burocràtiques partidàries.
2. que s'adhereixin al projecte municipalista nacional de la CUP de cara a les eleccions de 2019 a través de la seva coalició electoral general, o bé que no sumin per cap altra coalició dels grans partits de l'esquerra o del sobiranisme.
3. amb l'objectiu de reforçar el compromís de la CUP i la seva militància amb el seu codi ètic, les militants de la CUP que s'integrin en projectes municipals més amplis a través de les seves assemblees locals hauran de seguir obligatòriament el codi ètic de la CUP en aquelles qüestions en què aquest sigui més restrictiu.

Realitzar un trobada de totes les candidatures on la CUP ha participat durant la legislatura en coalicions o projectes més amplis (tot i que es presentessin com a Poble Actiu).

Analitzar els avantatges i els inconvenients i poder produir una guia de com afrontar aquests debats als diferents municipis.

Aquesta trobada treballaria:

- Acords preelectorals (consecució dels acords i desenvolupament durant la legislatura).
- Acords postelectorals (consecució de la legislatura).

Aquesta trobada hauria de dur-se a terme la 2a o 3a setmana de juliol.

2.2.5. L'Assemblea Municipalista dels Països Catalans

L'AMPPCC és la nostra proposta per articular l'espai que ha d'actuar com a institució pròpia de sobirania nacional i d'exercici de contrapoder popular. Haurà de comptar amb un suport i una implantació territorial d'abast nacional i ha d'anar més enllà d'una assemblea de regidores i regidors dels Països Catalans.

Aquesta assemblea municipalista ha d'anar més enllà d'una assemblea de regidores i regidors dels Països Catalans i ha de recollir i aglutinar tots aquells espais que realitzen un treball municipal en clau rupturista o republicà, sigui des de les institucions o, sobretot, des dels seus teixits polític, econòmic i cultural, amb la finalitat d'impulsar iniciatives que vagin en la direcció de construir alternatives concretes i de futur al capitalisme patriarcal en molts àmbits diferents.

Els seus objectius:

- 1.** Creació d'un marc estable de treball per a l'execució, comunicació i coordinació de polítiques nacionals sorgides des de la base amb la voluntat d'entrellaçar representació institucional, moviment veïnal, col·lectius de base, teixit econòmic cooperatiu i social i xarxes culturals.
- 2.** Impuls i desplegament d'un conjunt de projectes que han de respondre a les necessitats de les classes populars i als objectius de construcció nacional, amb la participació de tota la diversitat d'agents participants d'aquesta institució.
- 3.** Creació d'una entitat nacional de base democràtica, en les estructures territorials de la qual hi puguin participar totes les persones escollides, en sufragi o assemblea i de forma democràtica, sense cap límit per procedència i/o tendència política.
- 4.** Esdevenir un marc polític representatiu nacional, republicà i legítim enfront de les autonomies i municipis intervinguts políticament, judicialment i econòmicament per l'Estat espanyol.
- 5.** Esdevenir un marc que superi la divisió administrativa, i per tant política, a què està sotmesa la nostra nació.

2.3. En el camp de les institucions

2.3.1. Al Parlament de Catalunya

La CUP ha de ressituar la seva activitat parlamentària adequant-se al nou cicle polític que s'obre, generant noves aliances dins i fora de la institució. És imprescindible continuar explicant que la República és una oportunitat de canvi per a les classes populars, i sumar gent al projecte republicà posant el focus de l'activitat parlamentària al servei del poder popular sense entrar en la política de despatxos.

És una realitat que l'actuació repressiva de l'Estat condiona l'acció política de tot l'independentisme, però no pot afectar a la iniciativa política de la CUP al Parlament. És més, la CUP té el deure de respondre a la repressió amb acció política, defensant de manera ferma el projecte de la República catalana i de l'Esquerra Independentista.

De l'anàlisi dels darrers mesos, la qüestió del poder n'és l'element central. Per tal de poder disposar de sobirania, és fonamental que el control dels serveis i dels principals sectors del país sigui públic i democràtic, per tal que la seva gestió i acció puguin respondre a les necessitats i a les voluntats de la ciutadania. El conflicte democràtic amb l'Estat només es dirimirà a partir de la capacitat que les institucions i el moviment popular demostrin per desbordar els marcs actuals imposats, i per tant, treballant amb una institució que acompanyi els processos de creació de contrapoder del moviment. És per això, que la CUP-CC ha de continuar treballant en clau de recuperació de la titularitat pública de serveis i sectors, tal com ja ha estat fent tant en l'àmbit municipal com en l'autonòmic.

Cal vincular el discurs de materialització de la República amb la garantia que les institucions i els serveis siguin de gestió pública i estiguin al servei de la ciutadania. No podem parlar d'independència o de república sense entomar de forma clara i precisa els mecanismes de control i gestió de tot allò indispensable per a la reproducció de la vida, perquè significa obviar, com hem vist que ha passat els darrers anys de processisme, que el control real de tots els àmbits vitals està determinat per la lògica del capital institucionalitzat i les seves institucions rectores, que tenen en els poders de l'Estat els valedors.

Cal treballar per generar legislació enfocada a recuperar la gestió pública i que permeti a la resta d'institucions –ajuntaments, consells comarcals, diputacions- caminar en aquesta direcció, malgrat les limitacions existents i demostrades en les passades legislatures. Algunes propostes han de ser:

- reivindicar i aplicar la Llei 24/2015 –suspesa pel Tribunal Constitucional– sobre habitatge i pobresa energètica, i totes les lleis suspeses o anul·lades que avancin en la protecció dels drets polítics i socials.
- treballar per la recuperació de la concessió pública de les autopistes; treballar per a la reversió de les retallades en sanitat, no renovant concerts i recuperant instal·lacions actualment utilitzades per a l'ús de les mútues i altres entitats privades, i recuperant la titularitat dels serveis externalitzats del SEM.
- treballar per socialitzar el discurs de la necessitat de la titularitat pública de recursos estratègics –energia– i revisar l'estat dels convenis i dels concerts;
- treballar per fer efectiva la creació d'una banca pública.
- treballar per a la recuperació de serveis vinculats a les cures i a la dependència, socio-sanitaris i residències de gent gran.
- treballar per generar un Marc Català de Relacions Laborals que modifiqui l'actual i generi un pacte al servei de les treballadores.
- treballar per la mobilització immediata, via expropiació per raons d'interès general i sense compensació, de tot el parc d'habitatges buits propietat de les entitats financeres i grans tenidors per incorporar-lo a un parc públic d'habitatge.
- Reivindicar accions en l'àmbit educatiu: rebaixa del 30% (com a mínim) de les taxes universitàries, tal com reclama una moció aprovada pel Parlament que no s'està complint; petició d'universitat pública gratuïta; defensa aferrissada de l'escola pública; fi dels concerts educatius i la doble xarxa d'escolarització.
- Exigir l'aplicació de la llei d'igualtat entre homes i dones sense les retallades del TC, demanant que s'apliquin protocols contra violències masclistes a tots els centres educatius.
- Recuperar la llei de canvi climàtic (suspesa pel Tribunal Constitucional i recentment aixecada parcialment la suspensió) i aplicar-la a Catalunya, gravant les activitats més contaminants i avançant cap a una economia totalment neutre en emissió de CO₂.

La materialització de la República ha d'anar lligada a iniciatives polítiques concretes enfocades a la recuperació de sobirania i a garantir les condicions materials de vida de les classes populars. És a dir, el desplegament del que, en la darrera campanya electoral, vam anomenar els Decrets de la Dignitat que posin les bases per aconseguir els drets socials i polítics, negats o retallats en anys d'autonomisme i amb l'ofensiva recentralitzadora de l'Estat.

A partir d'aquí, l'acció política parlamentària i la nostra tasca ara i aquí ha de ser la d'**una intensa campanya de propaganda per a substituir l'activitat normalitzada al Parlament i a tot el seu entramat institucional de comissions per una activitat intensiva al te-**

rritori per acumular forces en favor de la República de l'1 d'octubre i un programa de Dignitat amb drets socials i polítics. Teixint aliances fora de l'àmbit parlamentari, cal que l'objectiu sigui acompanyar els moviments populars i el moviment polític en el seu objectiu de remuntar el cicle de mobilitzacions. Aquesta tasca es farà més enllà del territori autonòmic per construir les bases d'una alternativa política al conjunt dels Països Catalans.

Les línies de treball parlamentari no poden ser dinàmiques exclusivament circumscrites al GAP i al GP, ja que aleshores cauríem en el tecnocratism parlamentarista (intentar aconseguir petites esclatxes legals, generar bons discursos i poca cosa més). La dinàmica de treball parlamentari s'ha de basar en un triangle (Grup Parlamentari, Municipalisme i Moviment Popular) en el qual cada vèrtex jugarà un paper concret i alhora generarà de tensor.

El Grup Parlamentari: És qui juga al terreny de joc principal. Qui executa l'estratègia i qui aporta elements.

El municipalisme: El municipalisme no pot restar al marge de la política parlamentària ni usar-la només en defensa d'uns interessos concrets i puntuals a nivell local. Ha de tenir un paper actiu en totes aquelles problemàtiques (que són moltes) que els impliquen. Aquest paper ha de ser interpretat no de forma ritual (simples aprovacions de mocions o manifestos) sinó de forma proactiva: ser generadors de moviment popular local al voltant d'una problemàtica, prendre paper polític propi en una polèmica, generar espais de debat fora dels límits/disciplines dels grups parlamentaris.

Els moviments populars: És en ells on descansa la legitimitat popular del treball emprès i de les reivindicacions plantejades. No han de jugar un paper de comparsa sinó ser agents actius i tensors.

En aquest sentit cal prioritzar i distribuir les tasques parlamentàries segons les prioritats:

(a) El Ple del Parlament.- Aquest serà l'instrument d'acció parlamentària que servirà per a fer propostes que, d'acord amb el programa, i de forma coordinada amb els grups de treball de la CUP-CC i el mateix GAP puguin fer esdevenir el discurs polític i ideològic propi. La idea no perseguirà tant abordar plantejaments per tal que siguin aprovats per la majoria de la cambra, sinó situar aquelles qüestions que cal que acompanyin l'acció política d'un espai que no té cap altre grup parlamentari que en representi els seus interessos.

(b) Comissions parlamentàries.- En la jerarquia de prioritats, per davant de l'assistència i el treball a les comissions es prioritzarà l'agenda de les lluites. La vocació explícita de la CUP-CC no és convertir-se en un grup parlamentari més. Això no vol dir no assistir a les comissions, sinó posar-les en un segon terme o, simplement, prioritzar-ne en cada moment la seva importància.

Els papers de les diferents sectorials/entitats/organitzacions demanant la presència dels diputats i diputades de la CUP-CC a les comissions dificulta poder actuar al marge de la normalitat parlamentària. Cal trobar l'equilibri per prioritzar en quines compareixences i espais som presents i informar degudament de la nostra posició respecte les comissions i la nostra acció parlamentària.

Aquelles comissions que prioritzem no hem d'obligar-nos a assistir-hi el 100% sinó ser presents fora del Parlament el 100% de les lluites i en les votacions rellevants de cada comissió.

(c) Ponències de llei.- Intentarem assistir a totes les ponències de llei que es convoquin, tot i que de forma preferent a aquelles que es desprenen de la declaració aprovada el passat dia 9 de novembre. Es vetllarà per tal que les diputades puguin comptar amb el suport de grups de treball per cadascuna d'elles, i tot i que les compareixences d'experts i els debats en el seu sí seran prioritaris, es podrà absentar la presència pel fet que no es requereix votació i el contingut de les mateixes pot ser visionat amb posterioritat pel canal Parlament.

2.3.2. Als Ajuntaments

2.3.2.1. La nació completa

La proposta municipalista de la CUP preveu les realitats i conjuntures diferenciades dels territoris dels Països Catalans, i per tant, aquesta aposta municipalista és i ha de ser aplicable, de forma general, a tot arreu. Des de cada un dels territoris, fruit dels debats en els espais amplis que es puguin articular, es pot redefinir, afegir i fins i tot modificar part de la proposta, responnent a les realitats polítiques particulars a què hagin de respondre el programa, la campanya i/o la política d'aliances. Però no cal oblidar (no hauria de caldre recordar) que el marc general estratègic municipalista ha de ser el mateix.

Per la CUP, el conjunt de l'Esquerra Independentista, i els espais de la Unitat Popular, aquest any resulta clau afrontar la voluntat de ser presents en el conjunt dels Països Catalans, particularment i de forma immediata al País Valencià i a les Illes.

Per a cada territori caldrà elaborar un desplegament tàctic concret, amb una temporalització de les iniciatives i unes responsables per a cada cosa. D'això se n'encarregaran les assemblees del territori, conjuntament amb membres dels espais de coordinació nacional.

Caldrà convocar representants dels espais polítics de l'Esquerra Independentista, dels moviments socials i de candidatures municipals alternatives a una primera reunió de la que se'n pugui derivar una o més trobades àmplies (model TUP), que poden ser territorials. Caldrà crear un grup de treball, entès com un equip de persones amb noms i cognoms, provinent de les candidatures de les diferents assemblees del territori, i si és possible i es creu convenient, de persones externes (de moment) a la CUP.

Aquests grups o espais de treball, amb el suport de les estructures nacionals de la CUP, seran finalment els encarregats d'impulsar i portar a la pràctica la proposta municipalista de la CUP en el seu territori.

2.3.2.2. Concreció tàctica

Entenem el municipalisme, com ja s'ha dit amb anterioritat, no només com un àmbit geogràfic, sinó sobretot com una proposta de proximitat que permet el contacte i la intervenció directa de les persones en els assumptes que els afecten. També som conscients que serà en aquest àmbit on en els propers temps serem capaces d'acumular més força política i on podrem començar a desplegar exemples concrets que ens permetin visualitzar projectes de superació del capitalisme patriarcal, recuperació de sobirania i construcció republicana.

De la mateixa manera, la realitat demogràfica del nostre país és heterogènia i desequilibrada, i el municipalisme ens ha d'ajudar a equilibrar-la. Al llarg del territori trobem ciutats grans, mitjanes i petites, així com pobles i viles. Així, apostar per un model d'acció i gestió política que traslladi el pes de les decisions a les institucions més properes a la població permet construir un país on convisquin diferents realitats, respectant la idiosincràsia de cada realitat social, que es troba condicionada per diversos factors com el nombre d'habitants, els costums, les activitats econòmiques del municipi, l'entorn natural etc.

En aquest sentit, cal crear propostes que s'adeqüin al model de distribució demogràfica dels nostres territoris perquè sigui possible un desenvolupament que no agredeixi el medi ambient ni la qualitat de vida de les persones. Per això, cal que fem un debat en clau política sobre com imaginem i volem el disseny territorial que hem de construir col·lectivament en el marc de construcció republicana. Cal un debat sobre:

- Les característiques que ha de complir un nucli habitat per ser considerat un municipi.
- Les competències i el model de finançament que haurien de tenir els municipis.
- Com assegurem la igualtat en la prestació de serveis i en l'execució de polítiques públiques entre els municipis.
- Com garantim l'encaix de les diferents dinàmiques territorials perquè es complementin dins d'un mateix projecte de país.
- Com treballem en les estructures supramunicipals i com contribuïm a impulsar les vegueries com a espais de coordinació dels municipis en detriment de les diputacions, estructures imposades que han servit i serveixen de menjadora per a tots els partits polítics.
- Com dissenyem una política energètica, hídrica, territorial, de mobilitat, de consum responsable, de sobirania alimentària... comuna i que respecti els drets de la naturalesa i els drets ambientals de la ciutadania. Cal debatre de quina manera els municipis s'enfronten al poder dels oligopolis energètics i a les empreses de serveis que fan negoci amb els bens naturals comuns (aigua, sol, vent, energia solar...) i amb els serveis públics (gestió de residus, neteges...)

Assumint que el marc legal, econòmic i polític actual impedeix qualsevol política transformadora i republicana, som conscients que cal avançar, en determinats moments, a partir de processos que impliquin desobediència i conflicte amb el conjunt de poders que conformen l'Estat espanyol i el capitalisme patriarcal. La nostra proposta política s'ha de centrar en la consecució de les sobiranies (productiva, alimentària, energètica, residencial, cultural...) que han de ser guanyades, i en alguns casos recuperades, per la ciutadania en combinació amb el moviment popular.

Així, hem de continuar apostant per:

- Detectar des de la institució tots aquells processos transformadors ja existents i donar-hi tot el suport institucional per facilitar-ne el desenvolupament.
- En cas de no existir processos ja oberts o amb dinàmiques febles, la institució ha de jugar un paper dinamitzador de projectes que tinguin com a finalitat la consecució de sobiranies, generant dinàmiques col·lectives on on conflueixin la participació directa de la institució i la participació política de les veïnes.

2.3.2.3. Horitzó eleccions Maig 2019

Els comicis del 2019 s'han de concebre dins d'una estratègia de construcció republicana i de transformació política i social, tot plantejant aquestes eleccions com un nou element de destitució del regim del 78.

Les eleccions municipals de 2019 es presenten en un context incert condicionat pel procés de ruptura amb l'Estat espanyol que malgrat s'intenti frenar, avortar o dilatar, sigui a través de la repressió de l'Estat o sigui en un Parlament submís, continua prenent força al carrer i continua mantenint obertes oportunitats per a l'alliberament i la justícia per als Països Catalans.

Podríem fer un paral·lelisme amb les municipals de 1931, que van donar lloc a una proclamació de la República Catalana, però en tot cas queda clar que allò que es pot votar en les properes municipals va molt més enllà de les polítiques locals, i poden donar lloc a una destitució del regim del 78 per donar lloc a un moment constituent d'una nova república.

Així doncs, des d'avui mateix -i més davant l'actual panorama parlamentari-, el municipalisme és més que mai (no ha deixat de ser-ho mai) un element central de l'estratègia que la Unitat Popular hem de desenvolupar arreu dels Països Catalans. I caldrà fer-ho tenint en compte el rol que cada candidatura juga en cada municipi -i les característiques d'aquest- per començar a

implementar aquest procés de ruptura, ja no sols amb l'Estat espanyol, sinó amb les estructures caciquils que tant la dreta regionalista com determinades autoanomenades esquerres institucionals porten construïnt des de fa dècades.

Aquest municipalisme va indistriablement lligat amb la construcció de la Unitat Popular, l'aliança d'aquelles que portem dècades patint les seves polítiques neoliberals, patriarcals i autonomistes, per plantejar una alternativa real a aquesta dominació, una aliança que cal reforçar i ampliar fins que no articuli tota la classe treballadora i la resta de classes populars.

Construir la Unitat Popular, però, no es pot reduir a ocupar el màxim de butaques al saló de plens com hem vist en aquests anys d'experiència a les institucions. És imprescindible desenvolupar una estratègia de construcció d'estructures de poder popular que permeti:

- gestar una massa crítica que faci créixer el projecte de la unitat popular,
- plantejar polítiques des del poble i des de l'ajuntament que siguin l'embrió d'aquest procés de transformació social, econòmica i política, que volem desenvolupar per construir una nova societat més justa i més lliure

Alhora, aquest projecte l'hem de desenvolupar partint de la realitat de cada barri, municipi i comarca, per tal de revertir aquelles problemàtiques socials, però també mediambientals, que ha generat el model desenvolupament capitalista al nostre país:

- desarticulació i progressiva destrucció per inanició del teixit econòmic, social i cultural de pobles i ciutats
- èxode rural i centralismes
- concentració de la indústria -i dels seus derivats i onseqüències- en determinats territoris
- terciarització de l'economia amb el seu conseqüent asfaltament de tota la nostra costa i desertització d'altres punts del territori
- gentrificació de les zones d'interès turístic

Partint de cadascuna d'aquestes múltiples realitats, sense oblidar que deriven d'un mateix origen causal, és com podem dibuixar el nou mapa i el nou model d'aquella República que volem construir des de la base, perquè doni resposta a les necessitats del conjunt de les classes populars.

Més enllà d'això, tot el treball institucional ha d'estar indefugiblement subordinat a la necessitat de teixir xarxes de solidaritat mútua que permeti fer front a l'escalada repressiva sense precedents per part de l'Estat espanyol, i no deixar d'apostar per la desobediència com un dels elements claus de l'estratègia que ens ha de permetre vèncer el pols que estem disputant al poder.

Avui la construcció de la plena sobirania, i de la independència com a instrument d'accés a aquesta plena sobirania, és una necessitat imprescindible per tal de donar resposta als límits que la Unió Europea del capital i la guerra i els estats espanyol i francès imposen sobre les possibilitats de donar resposta a les necessitats dels nostres pobles i ciutats i per acabar amb la deuterocràcia que avantposa els interessos econòmics del Capital a la subsistència de les classes populars i excloses dels drets de ciutadania. Cal, per tant, un procés constituent que doni peu a construir l'esquelet d'una nova República, per tal de poder resoldre aquestes limitacions.

I a tal efecte, només hi ha quatre apostes vàlides per avançar cap a aquesta nova realitat que volem construir:

- la construcció de la plena sobirania,
- la garantia i conquesta de nous drets socials i polítics per a les majories

- la participació de la classe treballadora i el conjunt de les classes populars com a garantia que la República que volem construir sorgeixi des del poble i sigui pensada per donar resposta a les seves necessitats
- uns pobles i unes ciutats vives, amb una economia, una societat i una cultura vives i al servei de les classes populars

En el context de l'aplicació concreta de l'article 155 per part de l'Estat espanyol, i de tota la repressió desfermada pels seus aparells judicials, policials i polítics, hem pogut constatar com la via parlamentària cap a l'exercici de l'autodeterminació s'ha manifestat com a insuficient, almenys en la forma en què s'ha concretat, que ha portat a xocar amb el mur de la intervenció constant de l'estat espanyol amb el seus tribunals i la seva maquinària repressiva i de control ideològic, i la pròpia incapacitat de l'independentisme hegemònic de disputar-li el poder a l'Estat espanyol.

És en aquest context que ens hem trobat, amb un parlament autonòmic més buit de sobirania que mai davant l'aplicació dels articles 135 i 155 de la Constitució espanyola, i l'ús per part de l'estat del FLA i dels Pressupostos Generals de l'Estat, que el municipalisme i les eleccions municipals de maig de 2019 es situïn en un lloc molt rellevant de l'articulació d'una estratègia i una alternativa de ruptura.

Això passa per l'impuls d'una acció municipal coordinada i desobedient, que ompli de contingut l'exercici del dret a l'autodeterminació i la construcció d'una nova república al conjunt dels Països Catalans, lluitant pels drets socials i polítics de la classe treballadora i les classes populars, lluitant contra l'explotació del capitalisme patriarcal i les seves conseqüències, i posant al centre de l'agenda política la municipalització de tots els serveis públics i la recuperació de les sobiranes des de dins i des de fora de les institucions.

Per fer real aquesta alternativa de ruptura, la construcció nacional dels Països Catalans pot ser el projecte que faci fracasar la reforma de l'Estat espanyol, entenent els Països Catalans com un projecte polític de millora de condicions materials de la classe treballadora i de les dones, els Països Catalans com l'alternativa de canvi que sumi tot el descontent generat per l'Estat espanyol de les autonomies. Amb aquesta finalitat la CUP ha de poder vertebrar-se com una organització plenament nacional.

Aquests objectius d'eixamplament de la Unitat Popular i de sumar en favor d'una alternativa de construcció nacional i de transformació social ha de condicionar centralment la conformació d'aliances per a la conformació de candidatures municipals, però també lògicament per a la conformació d'hipotètics acords de govern. En aquest sentit, les assemblees locals de la CUP han de combinar una lectura global i local de tots els factors que impliquin aquestes decisions, i és important que primi la lògica de país i de poble, per sobre de les lògiques partidistes. Però això no pot fer que es caigui en lògiques de submissió del projecte polític de la unitat popular als interessos d'altres partits i projectes polítics, ni tampoc que es subsumeixi, ni en l'anàlisi ni en la proposta, l'eix nacional a l'eix social, ni a la inversa.

Per aquests motius les aliances electorals s'hauran de conformar sempre d'acord amb projectes de poble i de ciutat que en cap cas menystinguin els horitzons de lluita per l'exercici de l'autodeterminació amb l'horitzó republicà i transformador sinó que els situï en el centre de la seva acció municipalista, d'acord amb lògiques assembleàries, i que en cap cas es subsumiran en les coalicions electorals de cap altra força política.

Així mateix, i en la línia de fer del projecte Republicà un bastió contra el feixisme i un projecte polític atractiu per a les classes populars, cal comptar amb la població migrada, tingui la situació administrativa que tingui, en la campanya electoral i en els projectes municipals.

Això es tradueix per una banda en fer una campanya específica de dret a vot de les persones migrades – a les municipals poden votar les persones que tenen permís de residència – de les candidatures de la CUP.

Per altra banda, en fer un esforç per garantir la presència de visions antiracistes en el si de les assemblees locals, consistòris, òrgans de representació i llistes electorals, que a través de persones amb trajectòries migratòries, expertes i/o trajectòria activista en aquest àmbit.

Finalment, en el compromís per part de les Assemblees Locals de desplegar una campanya nacional de municipis antiracistes, que permeti visibilitzar el compromís de l'Esquerra Independentista amb els drets polítics de totes les persones i que sigui una porta a la realització de polítiques efectives de garantia de drets i de desobediència, en el marc de les possibilitats de la Llei d'estrangeria.

La CUP s'emplaça, durant el 2018, a generar un debat en condicions sobre la postura de la organització al voltant de les properes eleccions al Parlament Europeu de maig de 2019. Un debat encarat a analitzar les condicions, possibles oportunitats i idoneïtats d'aquestes eleccions respecte a l'estratègia de l'organització per teixir aliances amb altres forces d'esquerres que permetin dibuixar un alternativa a nivell europeu, i denunciar la repressió política i regressió de drets fonamentals a l'Estat espanyol, i internacionalitzar el conflicte català.

2.4. Cap a un procés constituent

A la passada legislatura, el concepte de la unilateralitat institucional va ser un dels punts fonamentals en l'acció política governamental i parlamentària. Malgrat la potencialitat de la proposta desobedient que posava les institucions al centre de l'estratègia, actualment el marc no es configura en aquesta clau i continuar apostant per la unilateralitat institucional, segurament, no garanteix cap resultat en aquest sentit.

No obstant això, el concepte d'unilateralitat desobedient és, sens dubte, el camí històric per a la conquesta de drets i de construcció republicana. I, després de l'aprenentatge d'aquests mesos on el motor imprescindible ha sigut la ciutadania organitzada, és oportú situar el subjecte d'unilateralitat al moviment popular.

El Procés Constituent és la proposta política que interpel·la al subjecte polític popular com a eix central de la construcció republicana, i el multireferèndum és una fita que pot generar adhesions i cicles mobilitzadors. La CUP, com a actor central de la construcció republicana, ha de fer bandera de la demanda del multireferèndum com un element generador de moviment, autoorganització i marc republicà. Cal tenir en compte, però, com hem repetit en reiterades ocasions, que un Procés Constituent real i vinculant només té sentit i és realment útil si va acompanyat d'un procés de ruptura amb els marcs establerts. Si això no es produeix, podem caure en un "processisme màgic" i facilitar el discurs a aquells que parlen de procés constituent com a procés deliberatiu i no vinculant.

La fase decisòria del Procés Constituent recollirà els resultats del Multireferèndum, on s'haurà de donar resposta a totes les qüestions plantejades per la ciutadania durant el període de debat i com a mandat vinculant per al Parlament resultant d'unes noves eleccions, que esdevindrà l'Assemblea Constituent.

La CUP ha de promoure un procés constituent de base ciutadana i participat per el màxim de persones i col·lectius lligats als moviments populars, a les lluites socials i a la societat civil. Ha de ser d'implicació territorial, treballat en cada vila, barri i ciutat, i per això, en la fase participativa, els ajuntaments han d'impulsar i promoure debats constituents que comportin la participació de la societat civil i facilitar aquells recursos i espais necessaris per portar a terme el debat.

La militància de la CUP ha de tenir un paper actiu en el desplegament efectiu del procés constituent, defensant unes apostes de model de societat i país coherents amb la nostra proposta política. Per fer-ho, es poden organitzar jornades de debat intern (sectorial i interterritorial), així com treballar conjuntament jornades amb diferents moviments per a presentar un seguit de propostes bàsiques, i d'aquesta manera socialitzar també les nostres apostes.